

TẠM BIỆT BẠN TÙ: NGUYỄN CHÍ THIỆN

*(Kính gửi hương hồn Bạn tù Nguyễn Chí Thiện,
khi nhận được tin Bạn đã ra đi... ngày 2.10.2012 tại
Nam Cali, Hoa Kỳ)*

Bài thơ này đã được Nữ Bác Sĩ Phương Anh (Bankstown) dịch ra Anh ngữ và Giáo Sư Jean Liby đã phổ biến trên diễn đàn Văn Học của Văn Bút Quốc Tế về Nhà Thơ Nguyễn Chí Thiện.

VỖ ĐẠI TÔN

Một vài bi thuốc lào
Ném qua khung rào kẽm.
Ông bạn ơi,
Bọn mình bụng teo mắt kém
Tôi có thấy gì đâu ?
Trong vũng lầy địa ngục thâm sâu
Tôi chỉ nhặt được Tình nhau, thông cảm.
Tôi : xà lim số 8, tay trong còng số 8,
Còn Ông nằm số 7, thờ ra Thơ.
Thoáng nhìn nhau qua khung cửa tò vò
Hai bóng ma chập chờn, lạng quạng.
Ông miền Bắc, tôi miền Nam, chung kiếp nạn
Cùng toàn dân lũ lượt vào tù.
Tôi từ hải ngoại, vượt rừng núi thâm u
Trong một phút sa cơ đành ôm hận.
Giờ quanh tôi chỉ toàn rệp rận
Nhưng còn Thơ – và Bạn mới trong Đời.
Giữa đêm khuya, thoáng nghe giọng khàn hơi
Gõ vách tường, Ông “trao” vắn, chuyển vận.
Bóng tối trùm đen, tôi “cảm” lòng hưng phấn
Đánh thức Nàng Thơ, “đáp” lại vài câu.
Bóng cai tù, sè sẹ dế râu
Đang rình rập. Nàng Thơ vờ im tiếng.

.....

Dòng sông Đời nước trôi bến chuyển
Ta lại cùng nhau chung kiếp lưu vong.
Từ Mỹ sang Âu, đến Úc, quay vòng
Cười kể lại chuyện thuốc Lào, gai kềm.
Giọng Ông vẫn khàn, mắt Ông vẫn kém
Nhưng còn Thơ, đúc đạn xuyên thù.
Ông : hai mươi bảy năm tù
Tôi : mười năm có lẽ.
Nhưng sá gì chuyện Đời, như gỡ ghề,
Miễn lòng son dáng hiển Núi Sông.
Rời Sông Con về Biển Mẹ xuôi dòng
Khi Đất Nước bừng Xuân cùng vũ trụ.
Giờ ngồi bên nhau, cười vang vui thú
Không cần xua ruồi muỗi vẫn vây quanh.
Ta rít thuốc Lào, mặt vẫn còn xanh,
Nhưng tim nóng, vẫn hồng chung huyết mạch.
Dân Tộc ta còn nhục nhằn, đói rách
Nhưng còn Hoa từ đáy ngục bừng lên. (Hoa Địa Ngục)
Một Đời Thơ không màng đến tuổi tên
Chỉ Tâm Nguyện góp hương đường Tổ Quốc.

.....

Rồi hôm nay, tôi cảm lòng cô độc
Nhìn mây trời thấy bóng của Ông xa.
Thơ của Ông : từng viên đạn vút qua
Nghe tiếng rít, cùng hơi cười khản giọng.
Tôi cúi nhìn, chỉ thấy còn một bóng
Bạn tù xưa, còn lại chỉ riêng tôi.
Thơ còn đây, xin gửi mấy vần thôi,
Ông đã hiểu lòng tôi qua Lê Sáng :
- Đời Vô Thường, chỉ là hơi thoáng mộng
Nhưng trọn Tình, xin giữ mãi, bên nhau.
Dù bến Quê hay lưu lạc địa cầu
Ta vẫn mãi còn Thơ vì Dân Tộc !
Tạm biệt Ông, Đời sẽ qua cơn lốc
Trước sau gì cũng hẹn Bến Xuân Quê !

Võ Đại Tôn

3.10.2012

Úc Châu.

Ghi chú : Tôi bị tù tại trại Thanh Liệt (B-14) ngoại ô Hà Nội, 10/1981-12/1991, phòng giam số 8, Khu D, một thời gian có biết Ông Bạn Nguyễn Chí Thiện ở phòng giam số 7, cùng Khu D.

FAREWELL TO A TRUE FRIEND : NGUYEN CHI THIEN

(POET, IMPRISONED BY THE VN COMMUNIST REGIME FOR 27 YEARS)

VO DAI TON

(English translation by Dr. PHU'ONG ANH)

Through barbed wires we shared
Shag tobacco scarce.
O dear Friend
With empty guts and twilight eyes
All hopes lost
Despaired in the depths of Hell's fire
Naught but Friendship desired.

Cell 8, in shackles, I slumped !
From 7, your whispered poems so near
To numb Sorrow that threatened like beaten drums.
Fate that dealt us both to Hell's hound
Care not North you came nor the South I was found.
Now two shadows through cracks in prison walls
Skeletons barely human opt to stand tall.
Yet we'd each to the other share our poetry.

Thick in the night you'd recite
Rhymes to bring me respite.
Hope awakened to poems I replied.
As jailers paced, silence fell
To the quiet rhythm of midnight's cell.

.....

Flow the constant meandering river of life
On the edge of a soldier's knife
Again our fateful paths crossed
In search of freedom.
Motherland we lost
Scattered to the World !
Your voice still hoarse with eyes still poor
Barbed wires and tobacco will pour
From memories to good times

**And forever Rhymes
The sword/bullet to pierce the enemy's heart.**

**Your twenty seven years a conscience prisoner
Plus my ten odd years, we beget
Our birth, our land, our spirit
All to naught lest we forget.**

**Our hope is for a new Spring
Still our Nation's pride unanswered,
Our people's cry still suffered.
You've given your life to poetry
In hope of freedom to light our country !**

**.....Alone
Now that you are gone
Passed beyond.
I hear the sound of your laughter
Your poems, sword/bullets to pierce the soul
Beacons that beckon lost ghouls.**

One last rhyme, one last lament
- **Life is a dream, a fleeting moment.
Life is Love, treasured and shared
Life is a Song, to lift the spirit
A poem that heals the soul
Whether home or on distant shore.**

**Farewell my Friend
Until we meet again
On the shore of our Motherland !**

**Vo Dai Ton
Australia, 3 Oct 2012**

www.vietnamvanhien.org

